

NEEM MIJN HAND

NEEM
MIJN
HAND
KATE DICAMILLO

Vertaald door Harry Pallemans

↳ | LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016
ISBN 978 94 014 3556 7
D/2016/45/247
NUR 284/283

Oorspronkelijke titel Raymie Nightingale
© Oorspronkelijke uitgever Walker Books Limited,
London SE11 5HJ, 2016
© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016
© Tekst Kate DiCamillo, 2016
© Vertaling Harry Pallemans, 2016
© Omslagbeeld Elisabeth Ansley, Arcangel
Vormgeving omslag: Studio Lannoo
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

EEN

Ze waren met z'n drieën, drie meisjes.

Ze stonden naast elkaar.

Ze stonden in de houding.

Toen zei het meisje met de roze jurk, het meisje dat rechts naast Raymie stond, met een snik: 'Hoe meer ik eraan denk, hoe banger ik word. Ik durf niet meer verder!'

Het meisje drukte haar baton tegen haar borst en zakte op haar knieën.

Raymie staarde haar aan met verwondering en bewondering.

Zij was ook vaak te bang om door te gaan, maar ze had het nog nooit hardop durven te zeggen.

Het meisje met de roze jurk kreunde en viel omver.

Haar ogen knipperden en gingen dicht. Ze zweeg. Toen deed ze haar ogen wijd open en riep: ‘Archie, het spijt me! Het spijt me dat ik je heb verraden!’

Ze deed haar ogen weer dicht. Haar mond viel open.

Raymie had nog nooit zoiets gezien of gehoord.

‘Het spijt me’, fluisterde Raymie, ‘dat ik je heb verraden.’

Om de een of andere reden vond ze dat ze die woorden moest herhalen.

‘Hou onmiddellijk op met die flauwekul’, zei Ida Ney.

Ida Ney was de lerares twirlen. Hoewel ze oud was – minstens boven de vijftig – had ze knalgeel haar. Ze droeg witte laarzen, die helemaal tot aan haar knieën kwamen.

‘Ik maak geen geintje’, zei Ida Ney.

Raymie geloofde haar.

Ida Ney leek niet zo’n geinig type.

De zon stond ontzettend hoog aan de hemel, en het voelde als de ontknoping van een wildwestfilm.

Maar het was geen wildwestfilm, het was twirlles bij Ida Ney, bij haar in de achtertuin.

Het was de zomer van 1975.

Het was de vijfde dag van juni.

En twee dagen eerder, op de derde dag van juni, had de vader van Raymie Clarke de benen genomen met een vrouw die tandartsassistente was.

Fiedel diedel dom, het bord nam de benen met de lepel.

Dat waren de woorden die telkens door Raymies hoofd gingen als ze aan haar vader en de tandartsassistente dacht.

Maar ze zei die woorden niet meer hardop, want Raymies moeder was erg van streek en het was ongepast om over borden en lepels te praten die samen de benen namen.

Het was eigenlijk een grote tragedie, wat er was gebeurd.

Dat zei Raymies moeder.

‘Dit is een grote tragedie’, zei Raymies moeder. ‘Dus hou op met die kinderversjes.’

Het was een grote tragedie omdat Raymies vader zich te schande had gemaakt.

Het was ook een grote tragedie omdat Raymie nu geen vader had.

Het idee — het feit — dat zij, Raymie Clarke, haar vader kwijt was: telkens als ze daaraan dacht, schoot er een venijnig steekje van pijn door haar hart.

Soms had ze door die pijn in haar hart het gevoel dat ze niet meer verder durfde. Soms wilde ze op haar knieën zakken.

Maar dan herinnerde ze zich weer dat ze een plan had.

TWEE

‘Opstaan’, zei Ida Ney tegen het meisje met de roze jurk.

‘Ze is flauwgevallen’, zei de derde leerling, een meisje dat Billie Tapinski heette. Haar vader zat bij de politie.

Raymie wist hoe het meisje heette en wat haar vader deed omdat Billie aan het begin van de les een mededeling had gedaan. Ze had recht voor zich uit gestaard zonder iemand in het bijzonder aan te kijken en gezegd: ‘Ik heet Billie Tapinski en mijn vader zit bij de politie, dus mij kun je beter geen kunstjes flikken.’

Raymie was in elk geval niet van plan om haar kunstjes te flikken.

‘Ik heb een hoop mensen zien flauwvallen’, zei Billie nu. ‘Dat heb je als je vader bij de politie zit. Dan zie je alles. Je ziet het allemaal.’

‘Hou je mond, Tapinski’, zei Ida Ney.

De zon stond heel hoog aan de hemel.

Op precies dezelfde plek nog.

Het leek alsof iemand haar daar had opgeplakt en vervolgens aan haar lot had overgelaten.

‘Het spijt me’, fluisterde Raymie, ‘dat ik je heb verraden.’

Billie Tapinski knielde naast het flauwgevalven meisje en legde haar handen op beide zijanten van haar gezicht.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg Ida Ney.

De dennenbomen boven hen wiegden heen en weer. Het meer, het Clarameer, waar iemand die Clara Wingtip heette zich honderd jaar geleden had weten te verdrinken, glansde en glinsterde.

Het meer leek honger te hebben.

Misschien hoopte het op een nieuwe Clara Wingtip.

Raymie voelde een golf van wanhoop.

Er was geen tijd voor flauwvallende mensen. Ze moest leren twirlen en gauw ook, want als ze leerde twirlen had ze een goede kans om Mini Miss Midden-Florida Autobanden te worden.

En als ze Mini Miss Midden-Florida Autobanden werd, zou haar vader haar foto in de krant zien en thuiskomen.

Dat was Raymies plan.

DRIE

Zo zag Raymie haar plan voor zich: haar vader zat in een of ander restaurantje in het stadje waar hij heen was gegaan toen hij de benen nam, waar dat ook mocht zijn. Lianne Dickerson, de tandarts-assistente, was bij hem. Ze zaten samen aan een tafeltje en haar vader rookte een sigaret en dronk koffie en Lianne deed iets doms en onbehoorlijks, haar nagels vijlen of zo (wat je nooit in het openbaar hoort te doen). Op een gegeven moment drukte Raymies vader zijn sigaret uit, sloeg de krant open, schraapte zijn keel en zei: 'Eens zien wat hier te zien is', en dan zag hij de foto van Raymie.

Hij zou zijn dochter zien met een kroon op haar hoofd, een bos bloemen in haar armen en een sjerp over haar borst met de woorden *MINI MISS MIDDEN-FLORIDA AUTOBANDEN 1975*.